

Lenka Jakešová
ilustrovala Dagmar Medzvecová

Pohádky z lesa

Co si stromy šeptají

bambóok®

Zaposlouchejte se do vyprávění stromů...

104 stran, pevná vazba, 17× 24 cm
ISBN 978-80-271-2571-5

Chtěli byste se dozvědět, proč modřín na zimu opadává, jak je možné, že jedliče rostou šišky směrem nahoru, nebo jaký tvar listů má lípa? Tak se pohodlně uveleďte v hnízdečku a zaposlouchejte se do vyprávění datlího tatínka.

Lenka Jakešová
ilustrovala Dagmar Medzvecová

Pohádky z lesa Co si stromy šeptají

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Jakešová

Pohádky z lesa – Co si stromy šeptají

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8612. publikaci

Ilustrace Dagmar Medzvecová
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2022

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Dagmar Medzvecová, 2022

ISBN 978-80-271-1963-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-3483-0 (print)

Obsah

Předmluva 7

Ve dvou nám to půjde líp 9

O šikovné víle Javorce 13

Společné bydlení 20

O parádivé Jeřabince a mlsném Jeřábkoví 23

Radostná novina 30

O skřítku Habříkovi a skřítku Bukýnkovi 34

Jak se budou jmenovat? 41

O víle Osice, motýlu Babočkovi a skřítku Vánkovi 45

Právě vylíhlá holátka 51

O skřítku Jilmíkovi a kadeřnici Mechulence 55

Jména 61

O čarovné víle Lískulince a veverce Zrzeče 64

Hladová ptáčata 71

O Tisíkovi a čaroději Popletovi 75

Postupné opeření 81

O skřítku Akátkovi a slavíku Karlíkovi 84

Ptáčata se učí létat 91

O skřítku Olšíkovi, víle Vrběnce a sumci Fousovi 94

Letíme! 100

O skřítku Platánkoví, který se věnoval umění 104

Předmluva

Víte, děti, že každý strom má svůj
jedinečný příběh? Příběh, který tiše šeptá
tomu, kdo si ho přeje naslouchat.

Ve dvou nám to půjde líp

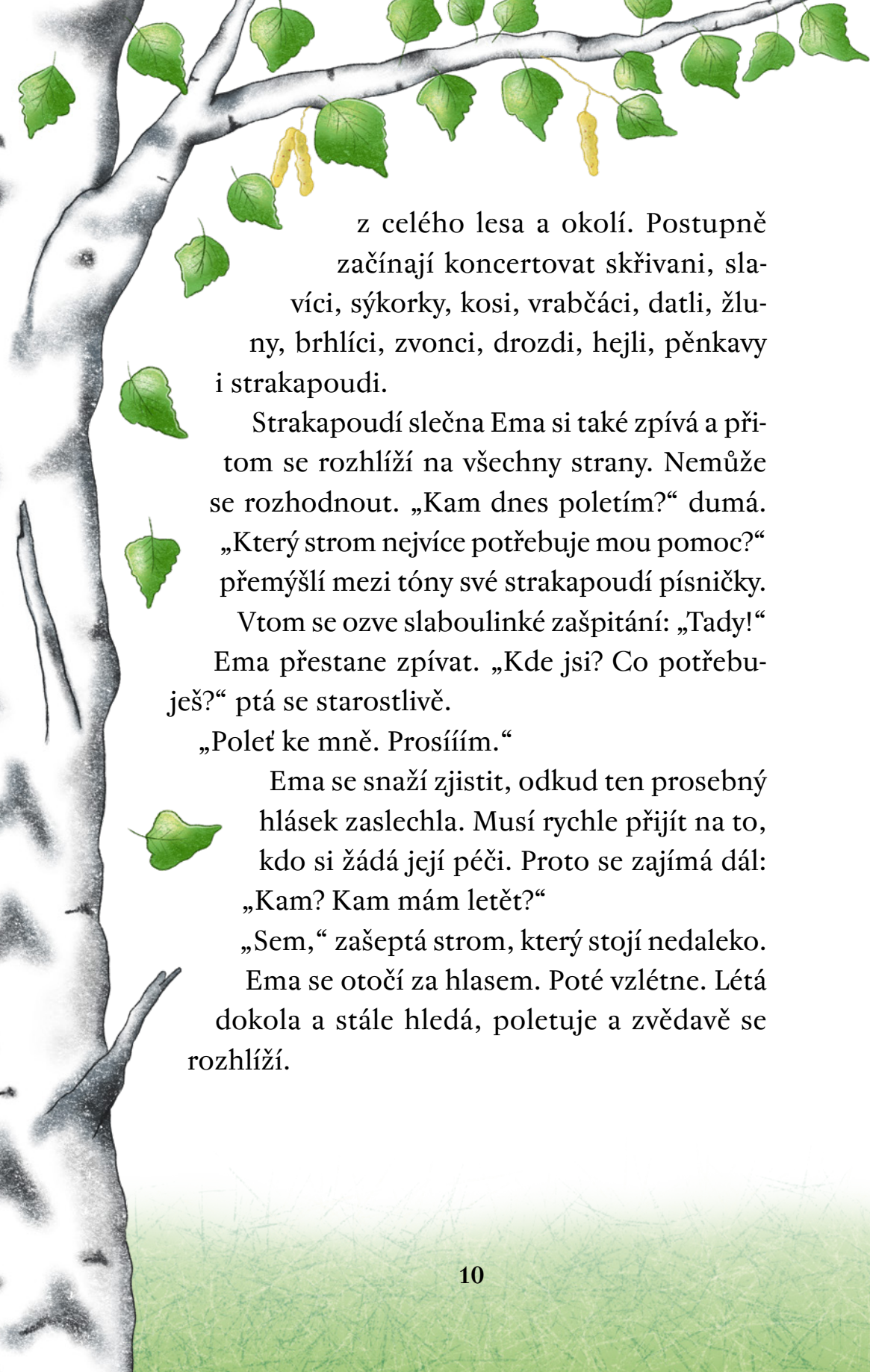
Je nádherné a svěží ráno. Probouzející se sluníčko se právě kulí ze svého teplého pelíšku. Nejprve se dlouze protáhne. Pak začne pomalu prosvítat mezi větvičkami stromů.

S prvními ranními paprsky se postupně vzbudili i nedočkaví ptáčci, kteří se už dlouho vrtěli a převalovali v hnízdech a dutinách stromů.

Pořádně se protahují, mnou si očka a už si také čechrají svá peříčka, aby jim to co nejvíce slušelo. Následně si začnou potichu ladit hlásky. Jako každý den si chtějí společně zazpívat ptačí serenádu.

Konečně mají naladěno, a tak zahájí nezapomenutelný ranní koncert.

Jako první zazpívala své „kuku“ kukačka, ke které se rychle přidávají všechny kukačky

z celého lesa a okolí. Postupně začínají koncertovat skřivani, slavíci, sýkorky, kosi, vrabčáci, datli, žluňy, brhlíci, zvonci, drozdi, hejli, pěnkavy i strakapoudi.

Strakapoudí slečna Ema si také zpívá a přitom se rozhlíží na všechny strany. Nemůže se rozhodnout. „Kam dnes poletím?“ dumá. „Který strom nejvíce potřebuje mou pomoc?“ přemýšlí mezi tóny své strakapoudí písničky.

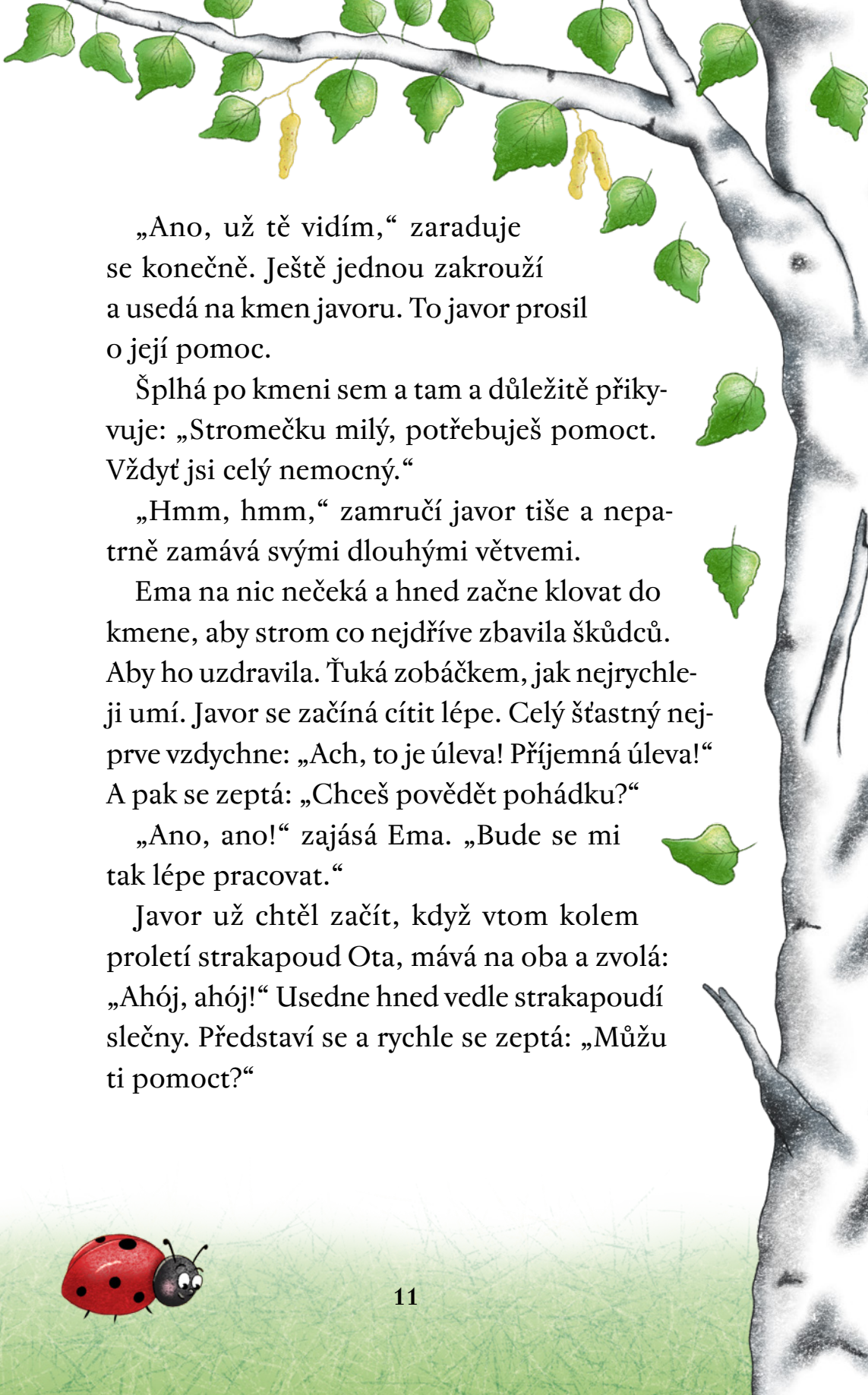
Vtom se ozve slaboulinké zašpitání: „Tady!“ Ema přestane zpívat. „Kde jsi? Co potřebuješ?“ ptá se starostlivě.

„Polet ke mně. Prosíím.“

Ema se snaží zjistit, odkud ten prosebný hlásek zaslechla. Musí rychle přijít na to, kdo si žádá její péči. Proto se zajímá dál: „Kam? Kam mám letět?“

„Sem,“ zašeptá strom, který stojí nedaleko.

Ema se otočí za hlasem. Poté vzletne. Létá dokola a stále hledá, poletuje a zvědavě se rozhlíží.

„Ano, už tě vidím,“ zaraduje se konečně. Ještě jednou zakrouží a usedá na kmen javoru. To javor prosil o její pomoc.

Šplhá po kmeni sem a tam a důležitě příkvyje: „Stromečku milý, potřebuješ pomoct. Vždyť jsi celý nemocný.“

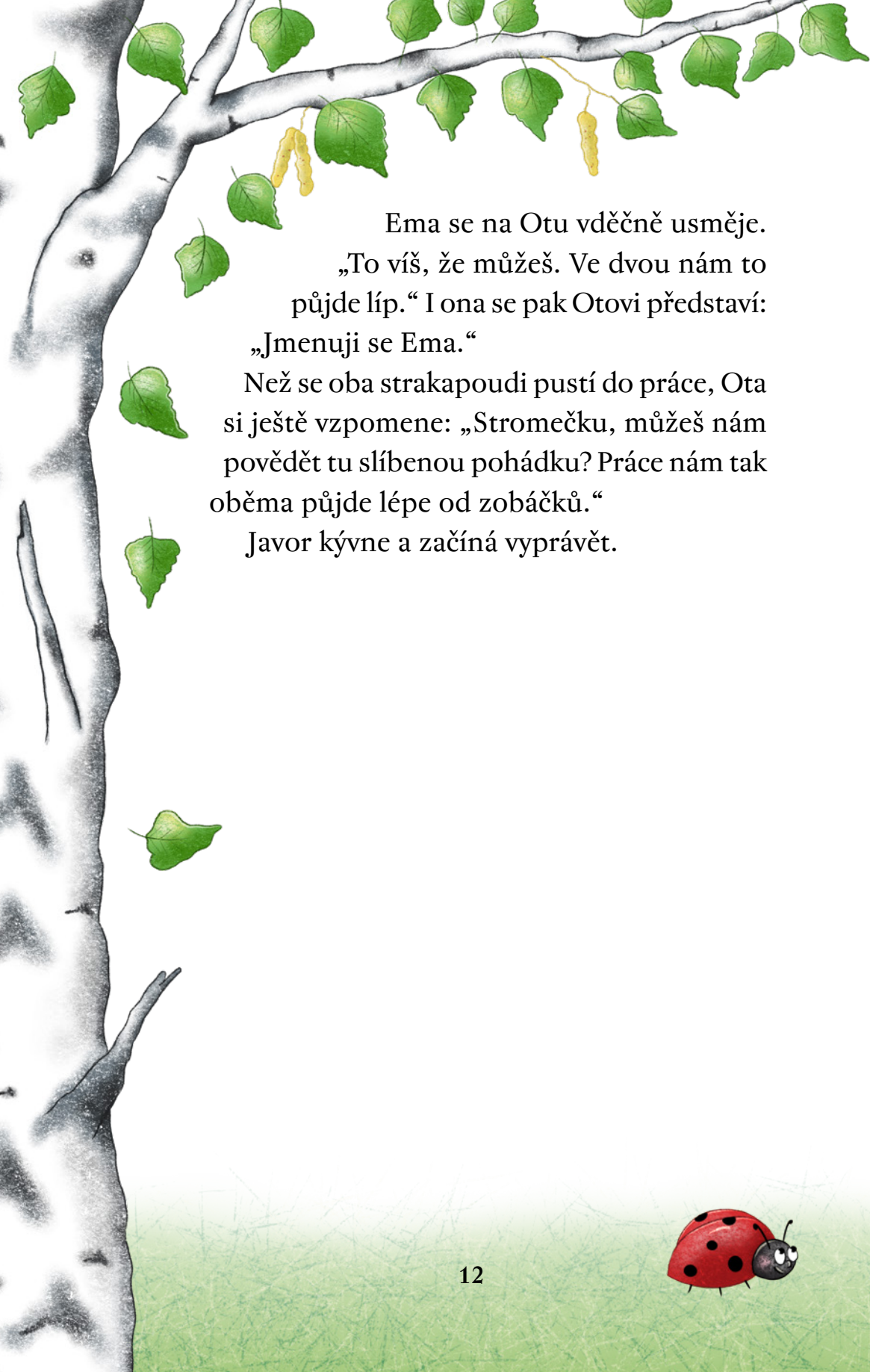
„Hmm, hmm,“ zamručí javor tiše a nepatrně zamává svými dlouhými větvemi.

Ema na nic nečeká a hned začne klovat do kmene, aby strom co nejdříve zbavila škůdců. Aby ho uzdravila. Ťuká zobáčkem, jak nejrychleji umí. Javor se začíná cítit lépe. Celý šťastný nejprve vzdychne: „Ach, to je úleva! Příjemná úleva!“ A pak se zeptá: „Chceš povědět pohádku?“

„Ano, ano!“ zajásá Ema. „Bude se mi tak lépe pracovat.“

Javor už chtěl začít, když vtom kolem proletí strakapoud Ota, mává na oba a zvolá: „Ahój, ahój!“ Usedne hned vedle strakapoudí slečny. Představí se a rychle se zeptá: „Můžu ti pomoct?“

Ema se na Otu vděčně usměje.

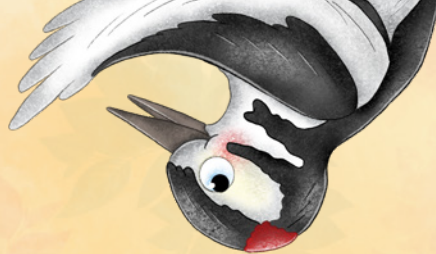
„To víš, že můžeš. Ve dvou nám to půjde líp.“ I ona se pak Otovi představí:

„Jmenuji se Ema.“

Než se oba strakapoudi pustí do práce, Ota si ještě vzpomene: „Stromečku, můžeš nám povědět tu slíbenou pohádku? Práce nám tak oběma půjde lépe od zobáčků.“

Javor kývne a začíná vyprávět.

O šikovné víle Javorce

Kdysi dávno zasadila v lese jedno docela malé, maličké javorové semínko drobounká víla Javorka. Ze zasazeného semínka vyrostl za pár let krásný a statný javor.

Javorka byla víla se zelenýma očima, dlouhým špičatým nosíkem a červenými vlnitými vlasy, ze kterých si často splétala dva bohaté cůpky. Ty si stahovala barevnými stužkami.

Svůj strom si Javorka neustále hýčkala. Pečlivě se o něj starala. Někdy mu dokonce i tiše zpívala:

**„Našla jsem na zemi list z javora,
sfoukl ho větříček k nám do dvora.
Lístek z javora, krásnou barvu máš.
Kdopak tě maloval, zdali ty to znáš?“**

Kromě péče o milovaný javor měla Javorka zálibu v kreslení, malování, stříhání a někdy se jí podařilo najít si čas, aby ušila pěkné šatičky, vestičku, kabátek nebo i sukýnku.

Tu a tam Javorku navštěvovala lasička Evička. Přišla i dnes. Zlehka zatukala na okénko. „Haló, haló, Javorko!“ zavolala.

Javorka svou kamarádku pozvala s úsměvem dál a nabídla jí ranní bylinkový čaj. Pak obě usedly na větvičku

javoru a s chutí popíjely doušek po doušku. Přátelsky si u čaje povídaly.

Když dopily poslední doušek, Evička se zvedla a zeptala se: „Co dnes budeš dělat, Javorko?“

„Musím tu nejprve poklidit. A pak bych moc ráda malovala,“ odpověděla Javorka.

„Jů, co budeš malovat?“ zajímalo Evičku.

„Ještě nevím, Evičko,“ pokrčila rameny Javorka. „Namaluji to, co mě zrovna napadne.“

„Tak to se přijdu určitě podívat,“ upozornila ji Evička a ještě dodala, „já malovat vůbec neumím. Radši si jen tak běhám po lese. To je pro mě největší a nejoblíbenější zábava.“

„Já vím,“ kývla Javorka a přiznala, „to zase neumím já.“

Po těchto slovech se kamarádky rozloučily. Evička se vydala domů a Javorka se pustila do práce. Nejprve si v komůrce utřela prach a zametla podlahu. Poté vyndala papír, barvičky, štětec a začala malovat. Nejvíce se Javorce líbila zelená, červená, žlutá a hnědá. Proto těmito barvami natřela úplně celý papír.

„Hm, té červené ještě trochu přidám,“ mumlala si a namočila štětec znovu do barvy.

„To je ono, to je ono,“ libovala si, když obrázek zaschl. „Myslím, že nyní je obrázek pěkný. Ale, ale, ale... Mám dojem, že by to ještě něco chtělo.“ Přimhouřila oči na své dílo. „Už to mám!“ zaradovala se, vzala do ruky obyčejnou tužku a začala kreslit neuvěřitelný tvar. Tu oblouček, tu zakřivená čára, poté znovu oblouček a čára lomená. Tužkou takto vykreslila velice zvláštní tvar, který se linul po celém papíru.

Pak pomalu poodstoupila. Studovala právě dokončený obrázek. Byla se svým dílem velice spokojená. Obrázek si natočila na jednu, poté na druhou stranu a neustále ho obdivovala.

„Hm, krásné, ale...“

Byla tak zaujatá prací, že si ani nevšimla Evičky, která ji přišla znovu navštívit. Přispěchala se totiž podívat na Javorčino dílo.

„Javorko, Javorko, můžu se podívat, co jsi namalovala?“ zeptala se a už se snažila obraz zahlédnout.